

SVATÝ TÝDEN A VELIKONOCE V LITURGII A ZVYČÍCH

Květná neděle je šestou nedělí postní, v níž se připomíná slavný vjezd Ježíše na oslu do Jeruzaléma. V gotické době bývá tento vjezd ztvárněn sochařsky. Nese název od palmových ratolestí, které lidé Kristu prostírali na cestu. U nás úlohu olivových ratolestí přejímají větvičky jívy, zvané kočičky. Na květnou neděli posvěcené kočičky se dávají za kříže a svaté obrazy.

Kočičky se také zapichovaly na okraje polí s osením k ochraně úrody. Byl též zvyk posvěcené kočičky polykat, to proti nemocem a bolení v krku, nebo se jimi vytíraly oči, aby nebolely. Okolo Městce Králové lidé vymetali zelenými ratolestmi z domu neřest. Na Květnou neděli se nesmělo péci, to aby se nezapekl květ ovocných stromů, aby byla úroda.

Poslední postní týden je nazývaný pašijový, nebo také svatý. Je spojen s čtením či zpíváním pašijí, to jest utrpení a smrt Ježíše Krista, v podání čtyř evangelistů. Od středy do pátku je tzv. třídní. Každý den má svou specifickou liturgii.

Škaredá středa, název pochází od toho, že v tento den Jidáš zradil Krista a škaredil se na něj. Jinde je nazývána jako sazometná či smetná. Sazometná od toho, že se před velikonoce vymetaly komíny, aby dobře táhly o velikonoce, neboť se hodně peče a vaří. Podle lidových zvyků se ten den nemá nikdo škaredit, jinak se bude škaredit po všechny středy v roce.

Zelený čtvrtek začíná večerní mší sv., při níž si církev připomíná Poslední večeři Pána Ježíše s apoštoly a ustanovení eucharistie. Na začátku bohoslužby slova umývá biskup, někde i kněz, dvanácti starcům nohy, na znamení podílu služby s Kristem. Při Gloria přestanou znít varhany a vyzvánět zvony. Říká se, že zvony odletěly do Říma. Varhany a zvony se opět rozezní až při Gloria o vigílii Zmrtvýchvstání na Bílou sobotu. Zvony nahrazují různé řehtačky a trakače. Po mši sv. kněz přenáší ciborium s posvěcenými hostiemi do postranního oltáře zvaného „Getsemanská zahrada“, na památku Kristovy úzkosti v Getsemanech.

Když na Zelený čtvrtek umlknou zvony, měl by člověk zacinkat penězi, aby se v domě držely peníze. Na Moravě chlapi honili zaprodaného Jidáše. Chlapec, kterého honili s řehtačkami, musel být zrzavý jako Jidáš.

O Zeleném čtvrtku by se měla jíst zelená strava (špenát, zelí ap.), aby byl člověk zdravý po celý rok.

Cinkáním paličkou v hmoždíři mělo vyhánět z domu hmyz a myši. Také se má celá rodina omývat zrána rosou, která má zabránit onemocnění lišejemi a dalšími kožními neduhy. Před východem slunce hospodyně zelenými větvičkami smetly z podlahy smet, které vynášely za humna či na rozcestí, to aby se v domě nedržely blechy. V Orlických horách házeli lidé do studně chléb namazaný medem, to aby se v ní držela dobrá voda po celý rok. Také se svěcenými kočičkami hospodyně v tento den šlehalý postele a říkávaly: „Ven hosti, bez

kosti!“ Tak se zaháněly ze stavení nemoci a blechy.

Velký pátek je neliturgický den, den smutku nad Kristovou smrtí na kříži, proto není sloužena mše sv.. V tento den je přísný půst. V liturgii Velkého pátku, mimo bohoslužbu slova a přijímání, je odhalován a uctíván svatý kříž. V kostele je květinami vyzdobený Boží hrob, do něhož kněz přináší k adoraci větvíček rouškou zakrytou monstranci s nejsvětější svátostí oltářní. Boží hrob se poprvé objevil v roce 1577 v Bavorsku. Tradici Božího hrobu do Čech přinesli jezuité v polovině 80. let 16. století. V barokní době se na Velký pátek hrávaly tzv. „pašijové hry“, z nichž do dnešních dnů se zachovalo čtení nebo zpívání pašijí. Pašijové hry v původní podobě ze zachovaly již jen jako divadelní tradice v Hořicích na Šumavě.

Také na Velký pátek odcházeli časně ráno lidé k potoku se umýt, aby byli uchráněni před nemocemi. Mladíci před vody nořili hlavu a ústy vynášeli kamínek, který hodili levou rukou za hlavu, což je mělo chránit před bolestí zubů. Dívky stíraly z osení rosou a potíraly si jí hlavu, aby byly ochráněny před slunečním úpalem. V krajích s plátenickou výrobou byl zvyk plést tzv. „pašijovou nit“. Každý z domácích měl mít několik stehů šitých na šatech, aby byl uchráněn před uhranutím, zlými duchy a před bleskem. Na Velký pátek se neměly půjčovat žádné věci z domu, to aby se zabránilo s nimi čarovat. Hospodyně neměly prát prádlo. Říkalo se, že místo do vody se prádlo namáčí do Kristovy krve.

Na Velký pátek se dříve věřilo, že po dobu čtení nebo zpěvu pašijí se otevírají útroby země, kde je ukrytý poklad. Poklad mělo označovat světélko. Kdo do otevřené země vstoupil a neodešel dříve než dozněly pašije, zůstal v útrokách země po celý rok.

Bílá sobota. Obřady začínají pozdě večer svěcením a žehnáním ohně před kostelem. Tradice svěcení ohně spadá do 4. stol., do doby římského císaře Konstantina Velikého. Rozžaté svíce při vcházení do kostela pak symbolizují Vzkříšeného Krista, který je světlem světa. Na začátku mše sv. se světí křestní voda a paškál (velká svíce) ponořením do křestní vody. Při Gloria se opět rozezní varhany a zvoní zvony. V průběhu mše sv. přenáší kněz z postranního oltáře, zvaného Getsemany, ciborium s posvěcenými hostiemi zpět do svatostánku. Po mši sv. následuje slavnost vzkříšení, kdy kněz z hrobu odnáší monstranci a sochu vzkříšeného Krista na hlavní oltář, na zdůraznění, že Kristus je živ a vstal z hrobu.

Na Bílou sobotu hospodyně v domácnostech uhasily oheň, který pak zažehly žhavým oharkem z posvěceného ohně před kostelem. Ohni se lidově říkalo pálit Jidáše. Když se oheň hasil vodou, kdo byl polit, byl Jidáš. Ohořelé zbytky dřeva a popela kostelník poté odnesl, aby nebyl zavdán podnět k pověřivým praktikám. Dříve z ohořelých dřevek udělali hospodáři tři křížky, které zapichovali do polí, aby dobře rodila. Louky hospodář posypal popelem z posvěceného ohně, aby bylo dost trávy a sena pro dobytek.

Boží Hod velikonoční je největším svátkem katolické církve. V kostele zní slavnostní zpěv a hudba. Někde pro zdůraznění větší slavy je mše sloužena v latině (i po II. Vatik. koncilu). Na začátku bohoslužby kněz světí pokrmy, zpravidla pečeného velikonočního beránka, mazance, koláče, vejce, chléb ap.

Na Chodsku lidé jedli posvěcené pokrmy po mši sv. ve stoje v kostele, aby byla zdůrazněna pospolitost společenství věřících s Kristem. Posvěcená vejce měla chránit před bolestmi v krku. Posvěcené pokrmy hospodyně postavily na stůl, hospodář je požehnal křížem, ukrojil a dával všem domácím po krajíčku k jídlu, aby se udržela soudržnost rodiny. Ve východních Čechách hospodář z posvěcených pokrmů podělil zahradu, pole i studnu. To aby bylo hojnost ovoce ze zahrady, dobrá úroda na poli a zdravá pitná voda.

Pondělí velikonoční. K němu se žádné zvláštní liturgické úkony neváží.

Toho dne se odbývá tradiční pomlázka, mrzkút, hodování, u nás nazývaná „šmekůstr“. Chlapci mrskají děvčata spletenými vrbovými proutky s uvázanými mašlemi, zvanými pomlázka, binovačka, šlehačka, tatar, dynovačka, mrskačka, u nás zvaná žíla a dostávají od děvčat či panímámy malovaná vařená vajíčka. Na Moravě při hranicích se Slovenskem mládenci polévají děvčata vodou. Zvyk pomlázky je prastarého původu, stejně jako zdobení vajíček - kraslic. Je doložen již ve 14. stol. pražským kazatelem Konrádem Waldhauserem. Šlehání mladým proutkem má posílit zdraví a zahnat lenost. Hospodář na Chodsku vyšlehal všechnu chasu a rodinu se slovy: „Dynovačka se čepejí, ať mi má Andula uvěřit, poženem se do dveří a ze dveří do kuchyně a z kuchyně šup do síně, budem šlehati upřímně.“ Dodnes se zachovala říkadlo: „Hody, hody do provody, dejte vejce malovaný. Nedáte-li malovaný, dejte aspoň bílý, slepička vám snese jiný!“ Vejce je symbolem života, proto je snad spojeno s oslavou jara a probouzejícího se života. Zajíček nebyl spojován nikdy s velikonoce. To je symbol až z počátku 20. století. Snad podle říkadla: „Kraslice snáší v poli pro mravné děti zajíček.“

V úterý po velikonočních byla pomlázka pro děvčata, to aby pomlázku oplatila chlapcům. Dnes se již tento zvyk nepraktikuje.

Bílá neděle je první neděle po velikonočních. Nazývá se tak proto, že mnohde nosili novokřtenci bílé roucho, které odkládali v tuto neděli. Zvláštní liturgie, ani zvyky pro tuto neděli nejsou.

Z knihy „Církevní rok“ V. Vondrušky připravil

(js)

K ZAMYŠLENÍ

Láska

Jsmo možní plni nadšení pro Boha a naše ústa přetékaají chválou Kristu, ale bez lásky je to všechno jen mnoho povyku pro nic.

Možná sloužíme ochotně Bohu, možná máme od něho osobní zjevení, jsme možná učením a sečtělí v duchovních věcech, máme možná nesporně zcela pozoruhodnou víru, ale bez lásky k druhým lidem jsme z křesťanství nepochopili vůbec nic.

Možná, že věnujeme velké částky na díla charity, možná se vyčerpáváme prací pro církev a ničíme si při tom zdraví, ale bez lásky k člověku, který žije vedle nás to všechno nemá smysl.

Láska nikdy nikoho nenutí, je laskavá a bez závisti, nevychloubá se a nedere se do popředí, není drzá a pyšná, nemyslí na sebe. Láska je bez hranic.

Láska se neuráží, ani není pomstychtivá, nesmiřuje se s žádným bezprávím, útiskem a se lží, ale je šťastná teprve tehdy, když se každému dostane, co mu patří.

Láska má porozumění, dovede mlčet, v pravou chvíli dovede mluvit, věří v dobro člověka, nikoho neodepisuje a dovede trpělivě čekat.

Pro tuto lásku nejsou žádné překážky. Tuto lásku nám prokázal Ježíš Kristus svou obětí a svým zmrtvýchvstáním.

A. Pereira, na I. list do Korintu 13, 1-8.

Pane, pojď se mnou,

jako jsi šel s učedníky do Emauz. Putovali smutně po cestách, která vedla od kříže. Oni tě potkali a nepoznali. Až tvá slova jim dodala mysl. Poznali tě, když jsi lámal chléb. Pane, připomeň mi to ve chvílích, kdy jsem smutný, mám malou víru a už nemohu dál. Připomeň mi, že žiješ a dej, abych šel s tebou dále po tvé cestě. Nejen do Emauz, ale až na věčnost.

A. Pereira

VÝROČÍ 700 LET OD ZALOŽENÍ OBCE PETROVICE

...Vesničko malá v údolí,
mezi lesy schoulená.
V tobě milé duše žiji:
"Má dětská říše kouzelná".

Vesničko malá s kopečky,
zeleným hájem vroubená...
Až slunko vyjde nad vršky,
zachví se srdce spoutaná...

Božena Moravcová
"Hlas věrných srdcí"

Jak jsme již četli v posledním Poutníku, také v Petrovicích budeme slavit 700 let vzniku obce podle záznamu již v písemných zmínkách o Dolní Čermné uvedených.

Naše vesnička je malá, ale přesto má svou historii.

Petrovice existovaly pod názvem "Petersdorf", což je uvedeno v latinsky psané nadační listině z 21.5. 1304.

Spolu s dalšími obcemi a veškerým majetkem patřila naše obec Zbraslavskému klášteru.

V kronice také najdeme zmínku o zvonici, která roku 1874 vyhořela, zvony byly později přemístěny do zdejšího kostela.

Dne 21.9.1889 byl vysvěcen nový kostel, na který byla uspořádána sbírka. Kostel byl zasvěcen sv. Františku Xaverskému..

K nejvýznamnějším osobnostem naší obce patří Alois Stanislav Novák - narozen 9.6.1891. Po mnoha studiích byl v Praze roku 1917 vysvěcen na kněze. Týden nato sloužil svou první mši svatou zde v kostele. Jako kněz působil na různých místech-Polička, Pěčín, Stěžery, a nakonec jako osobní děkan v Nasavrkách v Železných horách, kde také roku 1968 zemřel. Je pochován na petrovickém hřbitůvku na pravé straně od vchodu do kostela.

Kronika také pojednává o založení dvora /č.p.1/ a tvrzí na kopci Hůra. Do dvora chodili robotovat lidé z Petrovic a okolních obcí. V dolní části

obce se nacházel Podhorní mlýn, který již není v provozu.

S výukou dětí se začalo v domku č.p.9. V roce 1875 byla vysvěcena nová škola, která se nacházela na místě nynější mateřské školy. Děti chodily do školy 8 let zde v Petrovicích, později začaly chodit od 6.- 8.třídy do Dolní Čermné. Škola byla přidělena k Čermné.

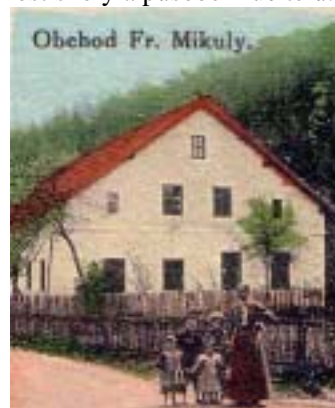
Prodej drobného zboží byl v chaloupce č.p.48.

Pro "kořeny" uctívání Panny Marie v Hůře se musíme vrátit do roku 1866, kdy se odehrávala Prusko-rakouská válka. Někteří vojáci byli ubytováni v Jablonném nad Orlicí-proti tomuto rozhodnutí se objevil odpor u některých místních obyvatel, kteří zničili a rozbili potraviny z několika vozů pruské armády. Několik jablonských občanů a pruských vojáků bylo zabito a zraněno, některým se podařilo uprchnout. Byl mezi nimi i mlynář Vencel z Jablonného, č.p. 1. Pak nastalo vyšetřování. Mlynář se před pruským vojskem ukryl u nás v Hůře a učinil slib, že pokud ho Panna Maria ochrání a nebude vypátrán, pověsí u pramene vody obraz Panny Marie. Mlynář skutečně vypátrán nebyl, splnil slib a pověsil obraz u pramene.

Postupně byla postavena křížová cesta, v roce 1982 byla tajně vysvěcena kaplička, která byla v roce 1983 zbourána dřívějším režimem. Za osm let byla na stejném místě postavena a vysvěcena nová kaplička. Toť jen málo k historii. Podrobnější údaje lze najít ve starší kronice zaměřené hlavně na školství, činnost školy a působení učitelů.

Novější kronika se zabývá událostmi obce i mimo ni. Z této kroniky si v zinných večerech připomínáme čtením události z dávnější i blízké doby. Na to vše si zavzpomínáme 3.- 4.července, např. při srazu rodáků a také při mši sv. /za pěkného počasí/ u P. Marie v Hůře.

M&J

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

V dubnu 2004 oslaví:

80 let	pan Jiří Motl	z Dolní Čermné
79 let	paní Božena Smejkalová	z Dolní Čermné
76 let	paní Marie Applová	z Dolní Čermné
74 let	paní Jiřina Holečková	z Dolní Čermné
73 let	paní Jiřina Nastoupilová	z Dolní Čermné
78 let	pan Břetislav Krejsa	z Verměřovic
80 let	paní Jaroslava Marková	z Petrovic
74 let	paní Filomena Junková	z Petrovic
55 let	pan Václav Řehák	z Petrovic

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Otec Pavel

DUCHOVNÍ – RODÁCI Z NAŠÍ FARNOSTI: P. JOSEF PODLEZL

V tomto dubnovém čísle „Poutníka“ pokračujeme s představováním

duchovních, kteří vyšli z naší dolnočermenské farnosti za poslední století. Tentokrát přibližujeme některé události ze života **P.Josefa**

Podlezla z Verměřovic. Jsem rád, že jeho příbuzný Lukáš Nastoupil vyhověl mé prosbě a o svém strýčkovi sepsal několik zajímavých vzpomínek. Věřím, že osloví také čtenáře našeho zpravodaje.

Ze vzpomínek na mého strýčka.

Strýček se narodil 11.prosince 1916 ve Verměřovicích, manželům Martinu a Filomeně Podlezlovým, jako sedmé dítě. O šest dní později přijal v chrámu Páně sv.Jiří v Čermné křest a jméno **Josef Martin**.

Jeho otec Martin pracoval jako pokrývač a chodil každé pondělí pěšky do práce v České Třebové. Matka se starala o chod domácnosti. Období 1.světové války mělo velký vliv na celou rodinu, a jak je psáno v obecní kronice, otec sloužil za světové války na vojně v nedostatku výživy, oděvu i obuvi. Stejným nedostatkem trpěla také rodina doma a chodila v dřevěné obuvi a v oděvu z papírové látky.

Obecnou školu vychodil v místě bydliště, kde také ve svých 9 letech vstoupil do místní organizace Orla. Od roku 1928 již docházel do měšťanské chlapecké školy v nedalekém Kyšperku. Pro své nadání byl, na radu pana kaplana P. Augustína Nováka, svým otcem přihlášen na další studia do biskupského chlapeckého semináře „Boromea“ v Hradci Králové, kde opět studoval s výtečnými výsledky. Dále pak pokračoval na Rašínově gymnáziu, opět v H.Králové. Poslední studia pak byla v Biskupském kněžském diecézním semináři v Hradci Králové, kde studoval s dalšími dvěma desítkami bohoslovců.

Vzpomínal, že v tomto období bydleli na Hradě č.p.2, kde byla jednoduchá okna a v zimě, ráno po probuzení, měli

v umyvadle zamrzlou vodu. Jistě díky těmto podmínkám byl strýček často nemocný. Jednou dokonce jejich doktor nepoznal, že má prasklé slepé střevo (apendix) a on málem na jeho následky zemřel.

17.června 1945 byl tehdejším královéhradeckým biskupem Dr.Mořicem Píchou, v katedrálním chrámu sv.Ducha o 8. hod. ranní, vysvěcen na kněze. Svoji první mši sv., jak je psáno na oznámení, „chce obětovati ke cti patrona verměřovického kostela sv.Jana Křtitele, o pouti 24.června 1945. Začátek primičních obřadů o ½ 9 hod.dopolední.“

Primiční obřady začaly průvodem z domu č.p.141 ve Verměřovicích. Průvod prošel přes celé dnešní „Pořící“, přešel lávku pod mlýnem, prošel uličkou kolem dnešních Faltů pod školou, tam zatočil a směřoval do kostela, kde se konalo kázání. To měl tehdejší kanovník, plukovník František Finda. Odtud pokračoval průvod přes kamenný most kolem Pensionu, vrátil se opět na Pořící a cestou mezi domy prošel na hřiště, kde byl pod širým nebem postaven krásný oltář, na němž byla slavena primiční mše svatá. Jáhenskou službu zastával P.Karel Šrajbr, farář v Kyšperku a P.Karel Pecháček, farář v Úsobí. Primice bylo účastno na dvě desítky kněží, rovněž tak ministrantů, na třicet družiček, školní mládež a velké množství lidí z celé farnosti.

Prvním místem jeho působení byly

Opatovice nad Labem, kde sloužil jako kaplan. Nikdy na ně obzvlášť nevzpomínal. To se zdaleka nedalo říci o jeho druhém působišti ve Vrchlabí, kde byl od roku 1947 kaplanem a administrátorem ve Špindlerově Mlýně. Blížila se 50. léta a s nimi i nástup komunistické moci. Byl ze všech stran hlídán, jelikož mnoho pracoval s mládeží. Z jeho vzpomínek, které mi vyprávěl, alespoň dvě. Nevím

přesně, kde to bylo, strýc byl sloužit pohřeb a jelikož zemřelého neznal, pronesl krátkou a všeobecnou pohřební řeč. Na závěr dodal, že každému zbude jen těch 5 prken. Druhý den byl zavolán na stanici VB, aby vysvětlil, co tím chtěl říci.

Druhý příběh, na který si rád vzpomínám a který mnozí ze strýcova vyprávění také slyšeli, je tento. Začátkem 50. let 20. století, bylo to asi v třiapadesátém roce, se mělo konat výročí kostela ve Špindlerově Mlýně

a strýček započal s jeho opravou. Při opravě střechy našli dělníci zlato. Strýc dobře věděl, že mezi nimi jsou udavači a proto se rozhodl rychle jednat. Vzal nalezené zlato a jel s ním do Vrchlabí na okrsek VB. Cestou jej zastavila hlídka, která již byla o všem spravena a vyrukovala s tím, že chtěl okrást republiku a podobné hlouposti a že chtěl zlato převézt za hranice. Strýc s klidem odpověděl, že by musel jet na opačnou stranu a ne směrem na Vrchlabí. Přesto musel jet sepsat protokol ohledně nálezů. Když byl vyhotoven, dali mu jej k podpisu, načež on, že nepodepíše. Na otázku proč, když je to v jeho prospěch odpověděl, že se nepodepíše pod pravopisné chyby. V tu chvíli se vyšetřující rozčílil a začal s tím, že on nemohl studovat jako on za dělnické peníze, že měli doma bídu. Strýček opět klidně odvětil, že ty peníze, za které on studoval byly opravdu dělnické, jelikož se matka musela doma hodně dřít, shromážďovat smetanu, z které stloukla máslo, to prodala a peníze, které utržila posílala jemu na studia. To však nic nemění na tom, že si mohl vzdělání doplnit, když zastává tak významnou funkci a dělá tím ostudu naší republice. Protokol byl přepsán a když jej dostal k podpisu, místo původních 3 chyb, jich bylo o dvě více. To už strýčka dopálilo a protokol

roztrhal. Psali jej do třetice a strýc jim musel radit jaké i kam patří. V posudku po roce 1990, který měl možnost si prohlédnout, našel mimo jiné i toto: „je učený a vychytralý.“

Stihl ještě opravit Děkaný kostel ve Vrchlabí s jeho krásnou štukovou výzdobou a v roce 1958 byl za protistátní činnost zajištěn a ve vykonstruovaném procesu odsouzen. Své vězení prodělal v Hradci Králové, Jáchymově, Rtyni v Podkrkonoší a ve Valdčicích u Jičína. Celkem tak strávil „po kriminálech“, jak on říkal, sedm let.

Po propuštění mu nebyl dán tzv. státní souhlas k výkonu kněžské služby a měl zákaz vstupu do rodné vesnice a na místa, kde působil v duchovní správě.

Když ještě žil můj dědeček (strýčkův bratr) a on přijel na návštěvu, vždy se

rozpoutala vášnivá řeč o sportu a zvláště o fotbale. Dědeček zarytý spartan a strýček slávista, což nešlo jaksi do sebe. Strýček vozil velké množství propagačních materiálů, právě těch slávistických, což dědečkovi docela vadilo. Já však měl z toho velký užitek. Strýček byl několik desítek let, kdy nemohl vykonávat kněžskou službu, zaměstnancem ČSTV a správcem

zařízení v Krkonoších na Horních Mísečkách.

Zemřel na své vzpomínané Moravě, z níž pocházel i jeho rod, 21.ledna 1999 ve věku 82 let. Na své přání byl pohřben do rodinného hrobu v rodných Verměřovicích, místa odpočinku svých rodičů, který byl jeho přičiněním upraven, a jak on říkal, „bylo to to jediné, co mohl dát rodičům za jejich dřinu, aby mohl studovat.“

Promluvu krásně zakončil jeho spolužák a spolubratr P.Bohumír Velebný vzpomínkou na studentská léta, kdy společně hrávali za seminář fotbal tým, jak jej titulovali: „Měj se dobře Fíku.“ Rád na strýčka vzpomínám, stejně tak i ostatní příbuzní i známí.

Lukáš Nastoupil

ADOPCE NA DÁLKU

Tak má naše farnost další čtyři adoptivní děti. Všechny čtyři jsou z Podkarpatské Rusi. Jmenují se

Ivana Pop /nar. 1987/

Alexandr Dočinec /nar. 2001/

Olesia Omeljan /nar. 1992/

Vasil Masola /nar.1997/

Na vysvětlenou:

Asi před rokem vyšel ve Světle článek. Píše v něm německý biskup, který je nyní na misiích v Rusku. Příběhli za ním nešťastní rodiče, že jejich dítě má zánět mozkových blan, a oni nemají na léky ani na lékaře. Biskup vzal peníze, které měl u sebe.Bylo to málo, a tak napsal honem dopis do nejbližšího kláštera, ať dají zbytek. Až pojedje do Německa, peníze tam sežene a klášteru je vrátí.Než rodiče doběhli do kláštera, dítě zemřelo.

Nyní už existuje projekt, jak pomoci dětem z nejhudší, neúrodné a hornaté části Ukrajiny – oblasti Podkarpatské Rusi. Iniciátorem projektu je slovenský kněz Petr Krenický, který tam již 10 let vykonává namáhavou misii. Lidem zde chybí základní životní potřeby – potraviny, oblečení, boty, léky. Chleba se peče ve většině rodin doma. Měsíční příjem rodiny často nedosahuje 1000,-Kč, přičemž suroviny v obchodech mají téměř stejnou cenu jako u nás v ČR.

Dalším specifikem Podkarpatské Rusi je také absence inteligence – lékaři, ani učitelé nemají pravidelný příjem a mnohdy odcházejí za prací do ciziny. Sociální dávky donedávna neexistovaly, teprve za současného premiéra došlo nepatrně ke zlepšení. Tolik aspoň stručná charakteristika vesnic a obcí, ze kterých „naše“ děti pocházejí

Pokud budete mít zájem také pomoci, obraťte se na Charitu sv. Alexandra, Středisko humanitární pomoci, Jeremenkova 8, 703 00 Vítkovice. Případné dotazy Vám tam zodpoví Mgr. Eva Chudejová na tel. 596617778.

Sama píše: „Je-li někdo z Vašeho okolí ochoten darovat Adopci na dálku jakoukoli částku, budeme za ni velmi vděční, neboť postižených stále přibývá. Finanční dar je možno zasílat na bankovní účet 173 716 904/0300 s několika variabilními symboly-Použitím VS 777, bude dar věnován nemocným dětem na Ukrajině. V případě, že bude zvolen VS 888, částka podpoří misijní činnost na Podkarpatské Rusi. Při užití VS 999 bude podpořen projekt Adopce na dálku. Děkuji za Vaši pomoc potřebným a přeji Vám vše dobré.“

N.N.

700 LET OBCE ČERMNÁ - DOLNÍ ČERMNÁ: ZVONY FARNÍHO KOSTELA SV. JIŘÍ V DOLNÍ ČERMNÉ

Zvony, tak jako lidé, mají své radostné i bolestné osudy. Radostně svolávají věřící k bohoslužbám. Vyzvánějí ráno pozdravení Pánu Bohu za nový den. V poledne vyzvánějí Anděl Páně a večerní klekání oznamuje AVE Panně Marii. Zvoní také bolestně, především zvony umíráčky, když oznamují smrt některého z občanů. Při smrti ženy vyzvání dvakrát, při smrti muže třikrát. Zvoněním na zvony se dříve rozháněly i mraky, aby nedošlo ke krupobitím a nebo průtržím mračen. Bylo-li to účinné, není prokázáno. Nepravidelnými intervaly zvony také oznamovaly živelné pohromy jako oheň či povodeň. Zvony od nepaměti patřily k životu měst i těch nejmenších vesniček. Smutno je tam, kde není zvon slyšet.

Kdy byl zavěšen v čermenském farním kostele první zvon není známo. Je však historicky doloženo, že už v roce 1350 měla naše obec Čermná dřevěný kostelík. Měl-li tento kostelík neznámého zasvěcení zvon, není známo. První zvon byl ve věži kostela sv. Jiří zavěšen roku 1536. Je to zvon „sv. Jiří“, který dosud visí ve věži a zvoní se jím při slavnostních příležitostech. Historický zvon, díky Bohu, přečkal všechny rekvizice válečných časů. V koruně zvonu je nápis psaný gotickou minuskulí o jeho pořízení:

gotickou minuskulí: tento ☩ zvon ☩ delan ☩ odmistra ☩ girzika ☩
wlitomyssli ☩ konwarze ☩ kecti ☩ kchwale ☩ bohu ☩ wecnymu ☩ doczerm-
ny ☩ aksbatymu ☩ girzi ☩ zarychtarze ☩ girzika ☩ rezky ☩ leta pp ☩ l ccccc
xxx b p ☩

„tento+zvon+delan+
odmistra+girzika+wlit
omyssli+konwarze+ke
cti+kchwale+bohu+we
cnymu+doczermny+ak
swatymu+girzi+zarych
tarze+girzika+rezky+l

etapp+lccccxxxvy“ = 1536.

Je tedy jisté, že zvon je starší 15 let než kamenná věž, která byla vystavěna v letech 1551-59, a byl tedy zavěšen ještě ve staré dřevěné zvonici. Zvon váží 800 kg, je vysoký 82 cm, průměr 103 cm, ladění E 1. Zvonu je v tomto roce 468 let.

Jen o 39 let později, roku 1575, byl pořízen druhý zvon „Panna Maria.“ Vážil 320 kg. Ten však byl přelit roku 1742 a nesl, podle zápisu ve farní kronice, své původní jméno.

Třetí zvon „sv. Jan a sv. Pavel“ byl ulit v roce 1595 Janem Benešovským, konvařem v Moravské Třebové. Osud tohoto zvonu není znám. Kdy a kým byly pořizovány další zvony v pozdějších letech a jak byly pojmenovány, není známo.

Ve farní kronice je zaznamenáno, že pro válečné účely rakouské armády v I. světové válce byly dne 15. listopadu 1916 zrekvírovány z věže farního kostela v Čermné zvony „Panna Maria“, „sv. Vojtěch“ a „umíráček“. Zvony „sv. Václav“ a „sanktusáček“ byly zrekvírovány a odvezeny o rok později, v roce 1917. Z věže farního kostela v Čermné byly zrekvírovány zvony těchto jmen:

1. zvon „Panna Maria“ s reliéfem P. Marie s Ježíškem o váze 320 kg z roku 1575, který byl přelitý v roce 1742 Martinem Lukášem z Olomouce. Zvonily se jím „hrany“ při pohřbu.

2. zvon „sv. Vojtěch“ o váze 212 kg z roku 1874 byl ulitý v Olomouci na památku povýšení Čermné na městys. Na něm byl nápis: „Zvon tento přelit nákladem dobrodinců L. P. 1874“.

3. zvon „sv. Václav“ vážil 207 kg. Byl z roku 1853 ve zvonařské dílně v Olomouci. Byl na něm reliéf sv. Václava. Zvon byl nazýván „poledník“, protože se jím zvonilo v poledne. Zvon daroval kostelu kníže Jan II. z Lichtenštejna.

4. zvon umíráček jménem „sv. Barbora“ visel v lucerně věže a vážil 25 kg. Byl z roku 1825 a nesl latinský nápis: „S. Georgi et S. Barbara, patroni morientium, orate pro nobis!“ - „Sv. Jiří a sv. Barboro, patroni smrti, orodujte za nás!“

5. malý zvon „sanktusáček“ byl zavěšený v malé věžičce, vážil 20 kg. Kdy a kým byl ulit, není známo. Jím se zvonilo jen při mši sv., při „pozdvihování“.

Za 5 zrekvírovaných zvonů pro rakouská děla v I. světové válce obdržela farnost odškodnění ve výši 2 208,- Korun (záznam z farní kroniky). Ve věži zůstal osamocený historický zvon sv. Jiří z r. 1536. A to měly být zrekvírovány ještě cínové píšťaly z varhan. Varhany však byly zachráněny tím, že byly pojaty jako varhany koncertní, jež byly, včetně historických nástrojů, z rekvizice vyňaty.

Po ukončení I. světové války byly do věže zvony doplněny do plného počtu. K historickému zvonu „sv. Jiří“ byly do Čermné pořízeny tyto nové zvony:

1. zvon „umíráček“ byl pořízen v roce 1921. Daroval jej kostelu mlynář Josef Pecháček z č.p. 78. Zvon vážil 23 kg a na něm byl nápis: „Matko Bolestná v hodinu smrti, oroduj za nás!“ Zvon byl ulit firmou Oktav Winter z Broumova za 1 840,- Korun. Z farní kroniky se dozvídáme, že byl benedikován čermenským farářem Suchomelem o 2. neděli postní a poté zavěšen. „Aby zvonek ten zůstal vždycky majetkem kostela farního, a aby se ho užívalo jen k oznámení smrti pro římskokatolické křesťany v Čermné, to vymínuje si dárci a dobrodinec p. Josef Pecháček, mlynář v Čermné č. 78, a že musí zůstat majetkem římskokatolické církve.“ - uvádí dále farní kronika.

2. zvon „sanktusáček“ pro malou věžičku byl ulit roku 1923. Vážil 35 kg a byl pořízen za 1 482,- Kčs. Z farní kroniky se dozvídáme, že na pořízení zvonku daroval láník František Pecháček z č.p. 40 (zbouraná Štěpánkova chalupa, nyní školní jídelna) 1 000,- Korun a Anna Habigerová z č.p. 246 (nyní 212) 400,- Korun.

3. zvon „Panna Maria Bolestná“ o váze 450 kg byl ulit roku 1923. Zvon ulila zvonařská dílna Buřil a Švagera z Kuklen (Kukleny jsou nyní součástí Hradce Králové). Byl pořízen z milodarů věřících.

4. zvon „sv. Václav“ o váze 350 kg byl ulit v roce 1924 a nesl nápis: „Svatý Václave, oroduj za nás!“ Ulila jej zvonařská dílna Buřil a Švagera v Kuklenách. Zvonilo se jím, podobně jako předešlým zvonem sv. Václav, poledne. Byl zván „poledník.“ Byla pořízen z milodarů farníků.

5. zvon „sv. Jan Nepomucký“ o váze 300 kg byl z roku 1924. Ulila jej zvonařská dílna Buřil a Švagera v Kuklenách. Zaplacen byl z milodarů věřících.

Zvony „Panna Maria Bolestná“, „sv. Václav“ a „sv. Jan Nepomucký“ byly posvěceny a zavěšeny do věže na květnou neděli 5. dubna 1925. Zvony benedikoval královéhradecký biskup Karel Kašpar. Všechny tři zvony hlavní věže byly pořízeny z darů věřících čermenské farnosti. Měly krásné ladění a souznění. Zvony, včetně zvonu sv. Jiří, zvonily o svátcích a slavnostních příležitostech. Je tedy doloženo, že v hlavní věži čermenského farního kostela sv. Jiří bývalo pět zvonů, včetně „umíráčku“ a v malé sanktusové věžičce šestý zvon „sanktusáček“.

Radost z nových zvonů však netrvala dlouho. Nastala II. světová válka. Z fašisty okupovaného území celého Československa byly odváženy zvony ze všech kostelů. Ty měly posloužit pro výrobu zbraní zbrojního průmyslu nacistického Německa, které měly zajistit vítězství rozpínavého fašistického Německa. Z naší věže bylo zrekvírováno opět pět zvonů. Když zvony naposled dopoledne 8. dubna 1942 vyzváněly, ten den byly rekvírovány, lidé plakali a v duchu přáli fašistům porážku. A tak ve věži zůstal opět osamocen starý památečný zvon sv. Jiří z roku 1536.

Z dolnočermenské farnosti byly dále zrekvírovány tyto zvony, z těchto kostelů: z poutního kostela na Mariánské hoře byly odvezeny tři zvony - „Panna Maria a sv. Josef“ z roku 1880 o váze 214 kg, „sv. Anna“ z téhož roku 1880 o váze 70 kg a malý zvon „sanktusáček“. Z Petrovice byly odvezeny dva zvony kolem 100 kg z roku 1920 a z Jakubovic 2 zvony z roku 1926.

V roce 1980 na žádost dolnočermenského pana faráře Čeňka Ptáčka „dovolil“ okresní církevní tajemník (jinak člen StB a slídil) z požadovaných dvou nových zvonů ulít pouze jeden. Dva nové zvony se starým měly tvořit ladění počátečního akordu písně *Te Deum laudamus* (Tebe Bože chválíme). Je pravda, že „církevní špicl“ tehdy nabídl panu faráři i druhý zvon, ovšem s podmínkou vstupu a spolupráce v PiT (Pacem in terroris = Mír na zemi). Byla to kolaborující kněžská organizace pod vedením KSC a jí řízená. To kategoricky pan farář odmítl s poznámkou: „Budeme zvonit na starý historický zvon a až praskne, už zvonit nebudeme.“ A tak zvon s názvem: „Maria, Královno míru, vypros národu mír!“ s reliéfem Panny Marie s Ježíškem ulila zvonařská dílna Manouškových z Prahy - Zbraslavi. Zvon váží 700 kg, je laděn do A 1. Zvonení je na elektrický pohon. Zvon byl posvěcen a zavěšen 10. října 1980.

A tak při církevních slavnostech znějí Dolní Čermnou dva zvony z věže kostela sv. Jiří.

V roce 1986 nechal ulít pro kostel zvon „umíráček“ pan Miroslav Pecháček z čp. 218 (narozen 1914), ke stému výročí narození jeho otce Josefa Pecháčka, mlynáře z čp. 78, který daroval kostelu „umíráček“ v r. 1921. Zvon váží 25 kg a ulila jej zvonařská dílna Dytrichových v Brodce u Přerova. Poprvé umíráček zvonil při pohřbu svému dárci panu Miroslavu Pecháčkovvi v roce 1990, ne z věže kostela, ale ze zhotovené železné konstrukce. Do věže byl zavěšen až v roce 1993. Škoda, umíráčkem se však nezvoní.

Na počátku 90-tých let 20. století byly farnosti vyzvány, prostřednictvím diecéze, aby u německého odškodňovacího fondu uplatnily návrhy na odškodnění za Německem zrekvírované zvony ve II. světové válce. Později byla tato akce pozastavena z důvodů, že v Hamburku, je „hřbitov“ několika tisíc zvonů svezných sem z celé Evropy. Další výzva zněla, aby si farnosti vynašly své zvony v tomto skladišti. Nutné však bylo nalezené zvony doložit doklady z rekvizice a doklady o tom, že patřily dotyčné farnosti. Byla to akce pro farnosti nerealizovatelná. Při dobré vůli Německa by bylo férové, aby Němci vyhotovili seznam zvonů, uvedli jejich váhu, jména a pořídili opisy nápisů ze zvonů. Tyto údaje pak rozeslali do zemí, kde došlo k rekvizici zvonů. To však nebylo uděláno. A tak možná, že mezi oněmi tisíci zvony na tomto „hřbitově“ v Hamburku jsou někde i naše ukradené zvony? Čekají, až je někdo identifikuje a odveze je tam, kam patřily a patří. Dočkají se toho někdy farnosti? Domnívám se, že větší iniciativu v hledání zvonů by měly vyvinout především diecéze.

Prameny: Farní kronika
Zápisy P. Čeňka Ptáčka o rekvizici zvonů
Vašíčkova kronika

(Zvon sv. Jiří z roku 1536
z farního kostela v Dolní Čermné)

(Zpracoval: Vladimír Jansa)

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Pá 2.4. – 19.30 hod.	Potštejnská romance , derniéra úspěšného představení Divadelního souboru Gymnázia Lanškroun „Škeble“. Sál lanškrounského zámku
So 3.4. – 19.30 hod.	168. abonentní koncert KPH - Komorní orchestr J. Kociána. Sál lanškrounského zámku
Ne 4.4. – 19.00 hod.	„Náhlíčko aneb poněkud dojatý“ – komedie autora J.Krause v podání divadla Kalich Sál kina v Jablonném nad Orlicí
Pá 16.4. – 19.00 hod.	Jarní koncert – tradiční koncert místních pěveckých sborů Účinkují: Jabloňka a podorlický dětský pěvecký sbor. Sál kina v Jablonném nad Orlicí
Čt 22.4. – 19.30 hod.	Pavλίna Jiřová a CS Band – nový projekt stálice naší folkové hudby Sál lanškrounského zámku
Ne 25.4. – 10.00 hod.	Poutní slavnost v kostele sv. Jiří v Dolní Čermné
Ne 25.4. – 10.00 hod.	57. ročník memoriálu Q. Štěpánka – závody v přespolním běhu areál Malák v Jablonném nad Orlicí
Pá 30.4. – 20.00 hod.	„Pálení čarodějnic“ – taneční zábava, k tanci a poslechu hraje Horizont Fotbalový stadion v Jablonném nad Orlicí

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Duben 2004				
4.4.	Ne	Květná neděle	7.30	Vackovi 197
			10.30	Vyhnálkovi 351
8.4.	Čt	Zelený čtvrtek	18.00	Macháčkovi ml. 180 HČ
9.4.	Pá	Velký pátek	18.00	Vávrovi 264
11.4.	Ne	Zmrtvýchvstání Páně, Boží hod velikonoční	7.30	Havlíčkovi 341
			10.30	Bednářovi 302
12.4.	Po	Pondělí velikonoční	7.30	p. Holečková 281
18.4.	Ne	2. neděle velikonoční	7.30	Prokopovi, Eliášovi 329
			10.30	Vašíčkovi 349
25.4.	Ne	3. neděle velikonoční	7.30	Filáčkovi 332
			10.30	Jurenkovi 160

Květen 2004				
2.5.	Ne	4. neděle velikonoční	7.30	p. Kunertová 177
			16.00	Formánkovi 203
9.5.	Ne	5. neděle velikonoční	7.30	Müllerovi 177
			16.00	Vágnerovi 102
16.5.	Ne	6. neděle velikonoční	7.30	Bláhovi 457
			16.00	Applovi 100
20.5.	Čt	Nanebevstoupení Páně	19.00	Formánkovi 202
23.5.	Ne	7. neděle velikonoční	7.30	Nastoupilovi 303
			16.00	Menclovi 193
28.5.	Ne	Seslání Ducha svatého, Boží hod svatodušní	7.30	Pecháčkovi 330
			16.00	Formánkovi 83

Světci v pranostikách - duben

Je-li Zelený čtvrtek bílý, tak je léto teplé.
Velký pátek deštivý - dělá rok ziznivý.
Když na Velký pátek hřmí, na poli se urodí.
Prší-li v noci na Bílou sobotu, bude málo třešní.
Prší-li o velikonočním Hodu, bude v létě nouze o vodu.
Na velikonoce jasno, bude laciné máslo.
22. Na svatého Leonida, skutečně končí zima.
24. Na svatého Jiří vylézají hadi a štíři.
24. Ondřej mosty staví, Jiří je odplaví.
25. Svatého Marka deštivo, sedm týdnů blátivo.

(vybral js.

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Blížily se Velikonoce. Na louce skotačily děti. Už se těšily na pomlázku a obhlížely okolní přírodu, kde by našly nejlepší proutky. Moc rády si ale po všech hrách také sedly na lavičku pod starou lípou nebo v zimě do chaloupky ke kamnům a poslouchaly vyprávění jejich milovaného dědy. On to vlastně nebyl pravý dědeček nikoho z dětí. Byl to starý moudrý muž, který žil sám a uměl překrásně vyprávět. Děti jeho pohádkám a příběhům moc rády naslouchaly, milovaly ho a tak mu prostě všechny bez rozdílu říkaly důvěrně 'děda'. On si vždycky obrádně nacpal svou oblíbenou fajfku, spokojeně zabafal a pak začal: „Jó, to bylo tenkrát...“ a děti už klidně seděly a napínaly uši, aby jim neuniklo ani jediné slovíčko z dědova vyprávění.

Dnes děda začal svůj příběh trochu vážněji: „Stalo se to před dávnými časy. Mocný vládce měl nádhernou zahradu, kde bylo plno zvířet, která si vzájemně vůbec neškodila a žila v náramném souladu. Bylo tam množství stromů s ovocem, nejrůznější rostliny a přenádherné květy. Žili tu také lidé, měli všeho dostatek, nic nepotřebovali a byli šťastní. Jednou jim však vládce řekl, že mají poslouchat jeho nařízení a vyhnout se jednomu stromu v zahradě. Lidem se to nezdálo tak důležité, aby poslechl. Ale to byl velký omyl. Víte, co se pak stalo?“ Děda významně zvedl obočí a rozhlédl se po dětech. „Tak poslouchejte dál. Vládce se

na lidi rozzlobil a ze zahrady je vyhnal ven. Najednou lidé pocítili chlad, hlad a žízeň, bolesti, dolehly na ně i nemoci. Dopadala na ně vzájemná nepřátelství, často mezi bližními, třeba i rodnými bratry. Nenávist končovala i smrtí některého z nich. Nepřátelství ničilo i vztahy mezi různými národy. Nedokázaly spolu žít v míru a neškodit si.

Vládce ale věděl, že dokud se neobnoví vztah s ním, nebudou úplně uzdraveny ani vztahy mezi lidmi. Mnohokrát nabízel svou pomocnou ruku, nabádal lid k tomu, jak mají lépe žít bez nesvárů. Ale lidé vždycky rychle sklouzli zpět do své špatnosti. Ta je od něho naprosto oddělovala. Protože měl ale vládce všechny lidi nesmírně rád, nebylo mu lhostejné, jak se plahočí životem v útrapách, jak zápasí se zlem. Věděl také, že si sami pomoci nemohou, proto slíbil, že pošle zachránce. Slib dodržel, poslal dokonce svého syna. Ten svým životem ukazoval lidem dobro, vzájemnou lásku a vše jim vysvětloval. Poslouchali ho však jen někteří.

Již od chvíle, kdy první lidé museli opustit zahradu, provázela jejich životy jedna zvláštnost. Každý dostal při narození takovou svíci. Byla to svíčka života. Někdo ji měl větší, žil déle, někdo kratší a ten pak žil pouze krátce. Důležité bylo, že každý, komu svíčka dohořela, došel až na kraj nekonečně hluboké propasti, v níž byla smrt a tma. Jeho život tady skončil. Zachránce ale řekl lidem, že za tou propastí se rozkládá právě ta překrásná zahrada jejich vládců. A také to, že on se stane mostem, který spojí oba břehy a umožní lidem obnovit cestu zpět k vládcovi. Lidé nemohli pochopit, jak by se to mohlo stát. Ale přece se to stalo. Jednoho dne zachránce obětoval svůj život, doslova položil své tělo přes propast smrti a překlenul ji tak, že tím otevřel cestu k vládcovi. A potom už nikdo z lidí, kteří došli až k propasti smrti nezůstal v její moci, ale pokud měl důvěru v zachránce, mohl po tom mostě přejít do zahrady, kde život nikdy nekončí.“

Děda pomalu domluvil a podíval se po dětech. „Tak, co tomu říkáte?“ zeptal se. Nejstarší Pepík se zamyslel a pak dodal: „Ten vládce musel mít ty lidi opravdu velmi rád...“ a odmlčel se. „To jo,“ na to děda, „to jsi moc dobře pochopil. Až to člověk svým lidským rozumem jen těžko chápe,“ řekl si ještě děda spíš pro sebe. „A to si děti představte, že já si ani nevymýšlel. Možná to někdo z vás i poznal. Ten vládce, to byl přece Pán Bůh. Zahrada - ráj a zachránce nikdo jiný než Pán Ježíš - Boží Syn. A jak obětoval svůj život? Víme, že na kříži, kde zaplatil za všechny naše hříchy. Cestu k Otci pak otevřel pro všechny lidi, kdo v něho věří.

„Tak, ale dnes už jsme si toho pověděli dost, teď utíkejte domů, ať po vás není shánka,“ usmívá se děda a mává odcházejícím dětem.

(Otazníček)

Pro starší:

Postní doba vstupuje do své poslední třetiny. Již příští neděle, která je nazývána Květná, zahájí Svatý týden. V něm budeme prožívat všechny události spojené s ukřižováním a vzkříšením Pána Ježíše.

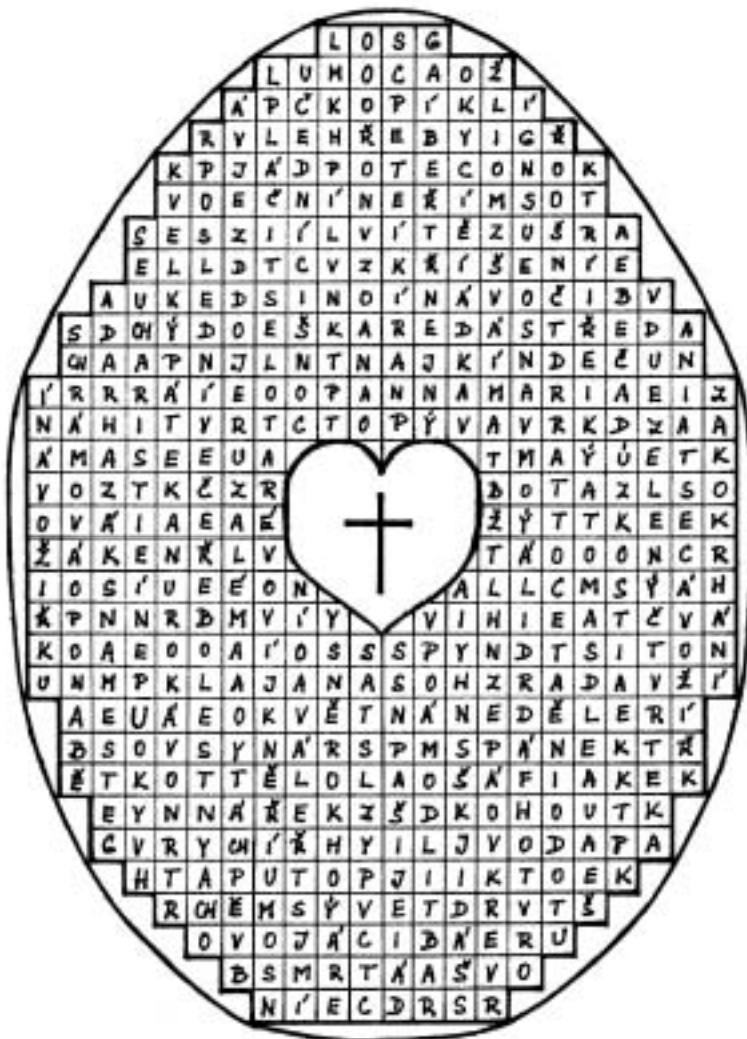
Dnešní osmisměrka tvaru vajíčka je tak trochu symbolická. Pro většinu lidí znamenají Velikonoce především malování vajíček, velikonoční výzdobu a pomlázku. Ale to by bylo málo. Byla by to opravdu jen ta prázdná skořápka. Pravá podstata Velikonoc je však někde uvnitř - někde, kde leží srdce, proto i v našem obrázku je srdce s křížem. Je třeba si uvědomit jedno velice moudré a prostinké tajemství, které světuje liška na cestu malému princovi: „Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, to oči nevidí.“ Důležitá je láska. Láska, díky níž žijeme. Láska, která stojí nade vším, láska Boží. Láska, která se vydala na kříž až do krajnosti, která zaplatila za všechny naše viny a zlomila moc smrti. Láska, která nám otevřela cestou vzkříšení možnost věčného života.

Víme už, že na povrchu osmisměrky je skořápka, uvnitř srdce, ale co je mezi tím? Pestrá mozaika písmen tvořící slova. Slova, která označují dny, události, jména, prožitky a pocity, věci... a navozují tak atmosféru Svatého týdne a Velikonoc. Až v osmisměrce najdete všechny výrazy, zůstane vám 30 písmen, která tvoří tajenku a doplní následující větu:

Bez naprosté ----- a ----- se na kříži by nebylo vzkříšení ani vykoupení.

Výrazy: Květná neděle, pašije, vjezd do Jeruzaléma, jívoové ratolesti, Hosana, král, Svatý týden, Škaredá středa, Jidáš, zrada, Zelený čtvrtek, Poslední večeře, Eucharistie, Getsemanská zahrada, noc, modlitba, úzkost, samota, učedníci, spánek, krvavý pot, Petr, kohout, zakokrhání, Velký pátek, Kaifáš, Pilát, bičování, trnová koruna, výsměch, potupa, kříž, Křížová cesta, Veronika, rouška, lid, nářek, slzy, Golgota, tělo, hřeby, rány, bolest, ukřižování, los, Panna Maria, učedník Jan, pláč, ocet, smrt, kopí, srdce, krev, voda, Otec, Syn, smíření, tma, chrámová opona, hrob, vojáci, vzkříšení, vykoupení, hříchy, moc, vítěz.

(EJ)

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

5. neděle postní
28. března 2004
14. týden / 2004

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

29. března -	pondělí	po 5. neděli postní 18.00 Dolní Čermná – za Marii Hlouškovou
31. března -	středa	po 5. neděli postní 18.00 Dolní Čermná – za Annu Faitovou, manžela a syna
1. dubna -	čtvrtek	po 5. neděli postní 6.45 Dolní Čermná – za Boží pomoc a ochranu v nemoci 18.00 Verměřovice – za Věru Duškovou, rodiče a manžela
2. dubna -	pátek	po 5. neděli postní, první pátek v měsíci, sv. Františka z Pauly, poustevníka 18.00 Dolní Čermná – za Hugo Štěpánka a zemřelé z jeho rodiny
3. dubna -	sobota	po 5. neděli postní, první sobota v měsíci 6.45 Dolní Čermná – na úmysl dárce 17.00 Petrovice – za Josefa Krátkého a rodiče

4. dubna - neděle – Květná neboli pašijová neděle

Tímto dnem zahajujeme Svatý týden.

Dolní Čermná - **7.00 h.** – za Otto Cejnara, rodiče a sestry

Na začátku této mše svaté posvětime jívové ratolesti a slavnostním průvodem vstoupíme do farního kostela. Ratolesti, si prosíme, přineste s sebou! Mše svatá vzhledem k slavnostnímu průvodu a délce pašijí začíná již od 7.00 h.

Verměřovice - **9.00 h.** – na úmysl dárce

Dolní Čermná - **10.30 h.** – za farníky

Dolní Čermná - **14.00 h.** - příležitost ke sv. zpovědi – zpovídá P. Pavel Kalita a P. František Šanc

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: v pátek od 14.30 h. – do 17.30 h., v neděli od 14.00 h. – do 17.00 h., v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.

Ve Verměřovicích se zpovídá: ve čtvrtek již od 14.00 – do 17.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	hodina	místo
zkouška zpěvu na dětské bohoslužby	pondělí	29. 3.	16.30 h.	fara Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty	pondělí	29. 3.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
mše svatá, zaměřená pro děti	pondělí	29. 3.	18.00 h.	kostel Dolní Čermná
odpolední setkání žen při kávě	úterý	30. 3.	16.30 h.	fara Dolní Čermná
pobožnost Křížové cesty	středa	31. 3.	17.30 h.	kostel Dolní Čermná
Dětské klubíčko	čtvrtek	1. 4.	9.00 – 11.00	fara Dolní Čermná
návštěva starších a nemocných	středa	31. 3.	dopoledne	Dolní Čermná
farníků před velikonoce	pátek	2. 4.	dopoledne	Dolní Čermná
adorace před vystavenou eucharistií	pátek	2. 4.	14.00 – 17.30 h.	kostel Dolní Čermná
biblická hodina	sobota	3. 4.	20.00 h.	fara Dolní Čermná
kající bohoslužba a příležitost ke svátosti smíření	neděle	4. 4.	14.00 h.	kostel Dolní Čermná

Otec Pavel

POUTNÍK, DUBEN 2004

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je **4. dubna 2004**, Poutník vyjde **25. dubna 2004**

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková

Grafické zpracování: Z. Krátký, T. Macháček, T. Bednář. **Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.**

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 465 323 159. **Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.**